Δ. ΟΣΚΙΝ

ΣΤΑ ΝΟΤΑ ΤΟΝ ΑΣΠΡΟΝ

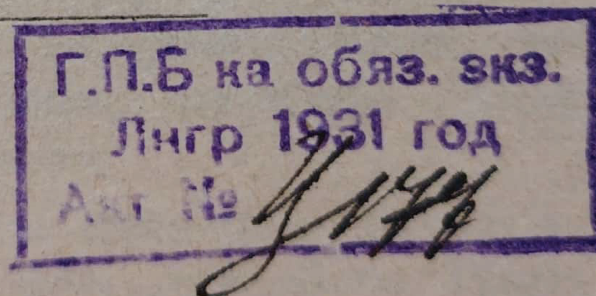
Μετάφρασι: Θ. ΑΔΑΚΡΙΤΥ

ΕΚΔΟΣΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1931

Δ. ΟΣΚΙΝ

ΣΤΑ ΝΟΤΑ ΤΟΝ ΑΣΠΡΟΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ Θ. ΑΔΑΚΡΙΤΥ

ΕΚΔΟΣΙ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙ"
ΡΟΣΤΟΒ-ΔΟΝ 1931

Д. ОСЬКИН

В тылу у белых

Перевод Ф. АДАКРИТУ

ИЗДАНИЕ

Греческого Издательства „КОММУНИСТИС“

С-К. Крайлит № 868 Ст. В 114x162 Тир. 3000
Ростов-Дон. Тип, греч.из-ва „Коммунистис“ Зак. 132

ΤΣΟΠΑΝΑΚΟΣ

Δίςκολα ζύςε ι μιτέρα τυ Πέτια Κλιυτζαρεφ.

Χίρα, με τρία ορφανα, άροςτι, δύλεβε το καλοκέρι ςτυ παπα για 3 ρύβλια το μίνα, για να μι πεθάνι απτιν πίνα· το φτινόπορο κρεμνύςε τι ςακύλα ςτον όμο κε ζιτιάνεβε. Σα γένικε 12 χρονο ο Πέτιας, τον βολέπςανε κοντα ς'ένα τςοπάνι, για τζιράκι. Κερος πια να ςκεφτι για τον εαφτό-τυ.

Δίςκολι ίνε ι ζοι τυ τςοπανόπεδυ, γιατι κι ο τςοπάνις ακόμα ίνε εκςυςία πάνο ςτο κεφάλι-τυ. Γιαφτο κε δεν ίταν καθόλυ παράκςενο, πυ ο Πέτιας, μὄλα-τυ τα 18 χρόνια, φένονταν μαραμένος, ζαρομένος.

Ιρθε το 1917. Κςέςπαςε ι επανάςταςι. Τον Πέτια πολι λίγο τον άνκικςε. Γράματα πολι λίγα ίκςερε, εφιμερίδες δεν έβλεπε ποτές-τυ, κε πολι λίγο καταλάβανε απ' όςα γίνονταν γίρο-τυ.

Το φθινόπορο όταν πια πίρανε τα ζόα στις μάντρες κε δεν τα βγάζανε στι βοςκι, δόςανε τυ Πέτια το λογαριαζμό-τυ.

Γίριςε ο Πέτιας στιν άδια καλίβα-τυ—ι μιτέρα-τυ πέθανε απο κερο.

Ι μεγαλίτερι αδερφί-τυ Γάςκα, πυ στέκονταν δύλα στυ παπα το ςπίτι, τυ κυβαλύςε κριφα τα απομινάρια απτο τραπέζι τυ παπα.

Στα 1919 πριν το Πάςχα φάνικε στο χοριο επιςιτιςτικο απόςπαζμα*), πυ αποτελύνταν απο καμια εκατοςτι κόκινυς στρατιότες. Ο διικιτις τυς μίρακςε στις φτοχικες καλίβες.

— Για να μι ςκαρόςυν κυμπαριες με τυς κυλάκυς!

Στιν καλίβα τυ Πέτια καταλίςανε κάμποςι κόκινι ςτρατιότες με τον αρχιγο τυ υλαμυ Ζότοφ.

Ο Ζότοφ ιταν εργάτις στι Μόςχα, γερο πεδι, μ'ανιχτι καρδια. Αμέςος τράβικςε στο μέρος-τυ τον Πέτια. Πολα ίδε κε πέραςε, κε πάντα έβριςκε κάτι να διιγιθι. Ος τα 1917 βρίςκονταν στο αφςτριακο μέτοπο κε βαςανίςτικε πολι στο πεζικο· μόλις άρχιςε ι επανάςταςι, κςεςικόθικε απτυς πρότυς ενάντια στιν επίθεςι, ενάντια στον πόλεμο. Απτο μέτοπο γίριςε ίςια στι φάπρικα. Εκι το διαλέκςανε μέλος τις εργοςταςιακις επιτροπις. Μόλις χριάςτικε να ςτίλυν στα χορια αποςπάζματα για ςιτάρι, πρότος ο Ζότοφ παρυςιάςτικε στιν πρόςκλιςι τον επανκελματικον ςοματίον.

Τι μέρα ι μυςαφίριδες τυ Πέτια πίγενεν μαζι με τον κομιςάρο τυ επιςιτιζμυ στα γίρο χορια για να μα-

*) Продотряд

ζόκσυν ςιτάρι, κε το βράδι ετιμάζανε μόνι-τυς το φαί-τυς. Ιςτερα απτο φαι, άρχιζαν ι κυβέντες για τόνα κε τάλο για τιν επανάςταςι, για τιν εργοςταςιακι ζοι, για τυς άςπρυς.

— Θα τυς δίκςυμε, τα ςκιλια—έλεγε με ζέςι ο Ζότοφ ας τολμίςυν μονάχα να πλιςιάςυν. Λογαριάζυν να πάρυν πίςο τις φάπρικες κε τι γι—κολοκίθια θα πάρυν. Εκίνα πυ πίρε ο εργάτις, τα πίρε για πάντα, κε πίςο δεν τα δίνι—πόςον κερο καρτερύςε να τα πάρι!..

Ο Πέτιας άκυε τις ομιλίες τον εργατον με ςτρατιοτικυς μανδίες, κε άρχιζε μόνος-τυ να νιόθι, πος κάτι-τι το πολι μεγάλο έχι γίνι. Ενιοθε, πος κάτι πρέπι να τρέχι, για να λιςιάζυν τόςο πολι ι κυλάκι κ' ι έμπορι ενάντια ςτυς μπολςςεβίκυς.

Ος κε ςτο μιαλο τυ Πέτια έχι χοθι πος ιπάρχυνε διο λογιον άνθροπι: κίνι πυ δυλέβυν κε δεν έχυνε τίποτε όπος ίνε κι ο ίδιος, κι άλι πυ τίποτε δεν κάνυν μα αναγκάζυν τυς άλυς να δυλέπςυν κ'ι ίδιι ζυν „ζοιν χαριςάμενος".

— Ετςι το λιπον ίνε—πςιθίριζε κάποτε, ίςτερα απ'όλες τις ομιλίες, ςαν πος απαντόντας ςτις ίδιες τις ιδέες-τυ. Κε ιδέες τυ έρχονταν πολες...

Απτον κερον πυ κατέλιςε ο Ζότοφ με τυς ςιντρόφυς-τυ ςτιν καλίβα τυ Πέτια, άλακςε ολότελα ι φτοχικια καλίβα· αναζοογονίθικε. Ο Ζότοφ αγαπύςε να μιλα. Κε το ςπυδεότερο ίνε πυ μιλύςε πάντα για τέτια πράματα, πυ ενδιαφέρανε όλυς.

— Ας πάρυμε παράδιγμα το δικό-ςας τον τςιφλικα (πομέςςικο) — έλεγε ο Ζότοφ. — Πίρατε τι γίς-τυ;

— Πίραμε — απαντύςαν ςε χορο ι χοριάτες.

— Τα έπιπλα, τα αγροτικα εργαλία, τα ζόα—τα πίρατε επίςις;

Κε πυ βρίςκετε τόρα ο τςιφλικάς-ςας;

—Πύ θα βρίςκετε; Βέβεα μαζι με τυς άςπρυς. Οπυ ίνε κι όλι ι άλι.

— Αμ αν γιρίςυν πιςο ι άςπρι με τον τςιφλικάςας,— τί θαρίτε θα ςας χαιδέπςυν ςτο κεφάλι, γιατι πίρατε τα εργαλία, τα ζόα κι όλι τιν περιυςία-τυ;

— Κε βέβεα θα μας χαιδέπςυν. Μονάχα απτιν ανάποδι.

— Πα να πι γιατί έρχυντε ι άςπρι κατα τι γνόμι-ςας;

— Φος-φανερο γιατί. Για τιν περιυςία-τυς.

— Κε θα τιν δόςετε έτςι, δίχος να χτιπιθίτε;

— Α δε μας φτάςυν ι δίναμές-μας, τι θα κάνυμε. Θέλοντας κε μι θα τιν δόςυμε.

— Ανόιτι πυ ίςτε. Αμε ι ςοβετικι εχςυςία γιατί ιπάρχι; Νά γιαφτο ιπάρχι ςοβετικι εχςυςία, για να τελιόςι μια κε καλα με τυς μπυρζυάδες κε τυς τςιφλικάδες κε να ςας ιπεραςπίςι απ'αφτυς. Ι Σοβετικι εχςυςια ίνε δίναμι κ' ι δίναμι αφτι ίμαςταν εμις, ο εργατο-αγροτικος Κόκινος Στρατος.

Ο χιμόνας βγίκε. Ο Πέτιας κςανα ςιφόνιςε να μπι τςοπάνις, όπος κε ςτα προιγύμενα χρόνια.

— Πέτακςέ-το τυ λέι ο Ζότοφ. Δε βαριέςε να κςαναρχίςις να δίνις κε πέρνις με τα ζόα; Πέραςαν πια τα παλια τα χρόνια, κ' ίνε πια κερος να ςκεφτις για τον εαφτό-ςυ. Ελα μαζί-μας ςτο απόςπαζμα. Θα

ςε μάθομε να πιροβολας. Ιςε παλικάρι κε δε θα βγις φόρτομα για τι Σοβετικι εκςυςία.

Το πεδι ςκέφτικε λίγο κε δέχτικε.

Ι ΑΣΠΡΙ

Τιν άνικςι διαδόθικαν στο χοριο επίμονα φίμες, ότι πλιςιάζυν ι άςπρι, ότι ο Δενίκιν πάι να ενκαθιδρίςι τιν εθνοςινέλεφςι*).

Γρίγορα θάρθι το τέλος τον μπολςεβίκον, πςιθίριζαν ι κυλάκι.

Το χοριο μιράςτικε ςε διο ςτρατόπεδα: το ένα, το φτοχικο, ςινκεντρόνονταν γίρο ςτο επιςιτιςτικο απόςπαζμα, το άλο πυ αποτελύνταν απτυς χαραμοφάγυς, ςινκεντρόνονταν γίρο ςτον πιο πλύςιο τυ χοριυ, τον Κύτριν.

Το επιςιτιςτικο απόςπαζμα πίρε διαταγι να ςτίλι αμέςος ςτι νομαρχιακι πόλι το ςτάρι πυ μάζοκςε το χιμόνα με έμπιςτι φρυρα. Στι φρυρα διορίςανε τον υλαμο τυ Ζότοφ. Κ'έτςι ο Πέτιας, για πρότι φορα βγίκε απτο χοριό-τυ.

Στιν Τύλα μάθανε, ότι ένα ςόμα ιπικυ με τιν αρχιγία τυ ςτρατιγυ Μαμόντοφ διέςπαςε το κόκινο μέτοπο. Ο άςπρος ςτρατιγος πίγενε προς το Βορόνεζ. Κοζλοφ, Ελεκ.

Ο Ζότοφ έβλεπε πιο καθαρα τα πράματα· αν δε γιρίςυν πίςο ι άςπρι, ίτε αν δεν τυς ςταματίςυν, θα πέςυν κε ςτο Περεζνίκι, όπυ βρίςκονταν το ιπόλιπο μέρος τυ επιςιτιςτικυ αποςπάζματος.

*) Учредительное собрание

— Θα χαθυν ι σίντροφι,—σκέφτονταν ο Ζότοφ.— Κε γιατι νε κε καλα τυ μπίκε τυ κομισάρυ να στίλι το δικό-μυ τον υλαμο. Τόρα θα δύλεβα εκι όχι χιρότερα απτυς άλυς — όσο κε νἄνε παλιι στρατιότες ίμαστε.

Μολις ίρθε στιν πόλι ο Ζότοφ, παράδοσε το φορτίο πυ έφερε.

Αργότερα πίγε στο στρατιοτικο τμίμα, όπυ έμαθε, πος πρόκαναν να προιδοπιίσυν το επισιτιστικο απόσπαζμα, έτσι πυ ι άσπρι δεν το βρίκαν. Εδο δίλοσαν τυ Ζότοφ ότι δε θα γιρίσι με τον υλαμό-τυ, μα θα πάι να σιμπλιρόσι το πεζικο σίνταγμα, πυ στέλνετε στα κοντα στο μέτοπο, ενάντια στον Δενίκιν.

— Καλα, πάμε στο σίνταγμα—σιφόνισε ο Ζότοφ.— Ετιμάσυ Πέτια, να σπάσυμε τα μύτρα τον άσπρον στρατιγον.

Ι κιριότερες δίναμες τυ σόματος τυ Μαμόντοφ περάσανε 10 βέρστια μακρια απτο χοριο Περεζνίκι· κε μολατάφτα στο Περεζνίκι έπεσε ένα απτα σιντάγματα κε έμινε να κσενιχτίσι. Ι χορικι πυ σιχνα επισκέφτονταν το Ζότοφ κε κάνανε κυβέντες μαζί-τυ σκορπίστικαν στα δάσι κε τα χοράφια· νιόθανε πος θα τυς εκδικιθυν ι κυλάκι με τι βοίθια τον άσπρον. Ι κυλακια, με επι κεφαλις τον Κύτριν, ιποδέχτικαν τυς μαμόντοφτσυς στιν άκρι τυ χοριυ, με τυς παπάδες κε τα κσαφτέριγα, με κοδονοκρυσίες. Ο ίδιος ο Κύτριν βαστύσε στα χέρια-τυ πσομι κι αλάτι, κ' ενχιρίζοντάς-το στο διικιτι τυ σιντάγματος, εκσεφόνισε ολάκερο πανιγιρικο λόγο με δάκρια στα μάτια.

ΣΤΟ ΜΕΤΟΠΟ

Μόλις πιγε ο Ζότοφ στο ςίνταγμα, τιν πρότι μέρα αναδιοργάνοςαν τον υλαμό-τυ ςε ανιχνεφτικο τμίμα.

— Ιδαν κε πέραςαν τα πεδια — ςκέφτικε ο διικιτις τυ ςιντάγματος. Κι αφτο θἄνε ι πιο κατάλιλι δυλια γι' αφτυς.

Μαθίθικε πος γρίγορα θα βγι το ςίνταγμα ενάντια ςτο Δενίκιν. Προτυ να κςεκινίςυν, γίνονταν εντατικες προετιμαςίες κε γιμνάςια.

Πίγεναν ςτι ςκοποβολι, ςτέλανε ανιχνεφτες, φρυρα μ'άλα λόγια ετιμάζονταν για μαχιτικι δυλια.

Φαι δίνονταν όπος κε ςτο μέτοπο, εκι όπυ γίνονταν τα γιμνάςια.

Στις 12 το μεςιμέρι έρχονταν τα κινιτα μαγιρια. Ι κόκινι ςτρατιότες ςτέκονταν ςτι ςιρα με τα καζανάκιατυς κε πέρνανε το μερίδιό-τυς απτι ςύπα ένα καζανάκι για διο.

Για το ανιχνεφτικο τμίμα τυ Ζότοφ το φαι έφτανε, γιατι ι περιςότερι ίςαν εργάτε, πυ ςινίθιςαν πια ςτις πίνες τις προτέβυςας. Μα για τυς χορικυς, πυ αποτελύςανε τιν πλιονοψιφία τυ ςιντάγματος, το ένα φύντι ψομι φένονταν λίγο.

— Τόρα πυ θα πάμε ςτο μέτοπο κε θα διόκςυμε τυς άςπρυς, θα πάρυμε αμέςος 2—3 φύντια ο καθένας, χοράτευαν τα παλικάρια τυ Ζότοφ.

Ο Ζότοφ τόρα πία ίταν αρχιγος τυ ανιχνεφτικυ τμίματος.

Ι σινέστισι τυ καθίκοντος δεν το φόβιζε, μα τον έκανε να σκεφτι πολι.

Απο κοντά-τυ δεν κσεκολνύσε ο αχόριστος πια σίντροφός-τυ ο πρόιν τσοπανάκος Πέτιας, τόρα κόκινος στρατιότις Πέτρος Κλιυτσαρεφ.

Με το στρατιοτικο μανδία ο Πέτιας φένονταν πιο ιλικιομένος, απ' ότι πραγματικα ίταν. Ο πρόιν τσοπανάκος έδικσε μεγαλι εφστοχία στι σκοποβολι· γρίγορα σινίθισε στα γιμνάσιὰ, έτσι πυ σε μια βδομάδα δε μπορύσες να τον κσεχορίσις αππυς παλιυς στρατιότες. Κ'ι φονί-τυ άλακσε τόρα κε μιλύσε με μπάσο.

Ο Ζότοφ, αφυ κσεκυράστικε λίγο ίστερα απτα γιμνάσια μάζοκσε γίρο-τυ τυς „ανιχνεφτες"-τυ κε επεκσεργάζονταν μαζί-τυς τυς τρόπυς τις ανιχνεφτικις δυλιας στο μέτοπο.

— Τόρα ίνε έφκολο να δυλέβις στιν ανίχνεπσι— έλεγε— δε μιάζι όπος στο γερμανικο πόλεμο. Εκι δε μπορύσες να προχορίσις πιο πέρα απτα σιρματοπλέγματα. Μυ τίχενε μερικες να περάσις κε να πας πιο κοντα· μα τυ κάκυ, ακυς να μιλαν κε δεν καταλαβένις τίποτα, γιατι ι γλόσα-τυς ίνε διαφορετικι. Τόρα χριάζετε θάρος, παλικαρια κε καπατσια. Φτάνι νἄσε λίγο παλικάρι κε καπάτσος· μπορις να γιρνας ανάμεσα στυς άσπρυς δίχος να σε πάρι κανένας μιρυδια.

— Θάρος κε εφεβρετικότιτα, νά τι χριάζετει ι ανίχνεπσι, εκσιγύσε ακύραστα ο Ζότοφ στυς ανιχνεφτεστυ. Ας πάρυμε λόγυ χάρι, τέτιο παράδιγμα. Στεκόμαστε σε μια θέσι, αντίκρι στυς άσπρυς. Δεν έχυν σιρματοπλέγματα ύτε κίνι, ύτε μις. Πρέπι να μάθυμε πόσες

δίναμες βρίςκοντε ςτο ςίνταγμά-μας, αν έχυνε επικυρίεςς τι ςκέφτοντε ι άςπρι για τιν επίθεςι, πιες ίνε ι διάθεςι, το φαντάρον κε πόςα ακόμα μπορι κανένας να μάθι. Το λιπον μας ςτέλνυν για ανίχνεπςι. Γι' αφτι τι δυλια δε χριάζοντε πολι. Αμα ίνε πολι, εφκολότερα τυς αντιλαμβάνετε ο εχτρος. Πέρνο μαζί-μυ ένα μονάχα, κάνο ένα μεγάλο γίρο για να πέσο μέςα ςτιν τοποθεςία τυ εχτρυ απτιν αντίθετι διέφθιςι. Φορο εγο κε βάζο κε τυ ςιντρόφυ-μυ χοριάτικο ρύγο, ρίχνο κε ςτον όμο ένα ςακι, κε δρόμο. Πιός ίμε, τί δυλια κάνο;—μάντεπςε αν μπορις.

— Με τέτιο τρόπο παρακάτο πίγαμε ςτα νότα τυ εχθρυ. Μιλίςαμε με όπιυς μπορέςαμε ςτο χοριο. Πιο πολι φροντίζαμε να πιάςυμε κυβέντα με τυς αμακςάδες. Αμα τα καταφέρνι κανένας κε ίνε προςεχτικος, μπορι να μάθι καλα πράματα. Ι αμακςάδες γενικα ίνε φλίαρι, κε εκςον αφτο βρίςκυντε πιο κοντα ςτα επιτελία. Κε το κάτο-κάτο ςα ςκεφτι κανένας, πιος ίνε με τυς άςπρυς; Ι ίδιι ι χοριάτες, κινιτοπιιμένι τις περιςότερες φορες με τι βία. Τί ςίφερο έχυν να πολεμίςυν μαζί-μας; Με τι βία τυς ανανκάζυν. Κε γιαφτο μπορις απ' αφτυς να πςαρέπςις όςες πλιροφορίες θες για τυς άςπρυς.

Τα πεδια κε κιρίος ο Πέτιας άκυαν κε τα βάζανε ςκυλαρίκι ςτα αφτιά-τυς.

Τα γιμνάςια βάςτακςαν όχι πολι. Το φτινόπορο ι κατάςταςι ςτο μέτοπο ίταν πολι δίςκολι. Ο ςτρατος τυ Δενίκιν κατέλαβε το Κυρκς, επλιςίαζε ςτο Οριολ. Το ςίνταγμα τις Τύλας, όπυ βρίςκονταν ο Κλιυτςαρεβ ετιμάζονταν έντονα για τι μαχιτικι δυλια τυ μετόπυ.

Στα 28 τυ Οχτόβρι ίρθε διαταγι να πάνε στο μέτοπο. Επεφτε δινατι, διαπεραστικι χινοποριάτικι βροχι όταν φορτόνανε τα αμάξια. Το ανιχνεφτικο τμίμα έπρεπε να πάι με τιν προτι παρτίδα, έτσι που αμέσος μόλις ξεφορτόσυν να αρχίσι στι δυλια.

Απτιν Τύλα ος το Οριολ πίγανε σε ενα μερόνιχτο.

Το καραβάνι δεν το σταματίσανε στιν πολιτία, μα το στίλανε 20 βέρστια πιο νότια. Στις 30 τυ Οχτόβρι ξενίχτισαν σἕνα χοριυδάκι κε το πρωι ο πρότος λόχος μαζι με τυς ανιχνεφτες σταλίκανε στο μέτοπο στἀριστερα απτι σιδεροδρομικι γραμι Κυρσκ-Οριολ. Εδο για πρότι φορα ίδε ο Πέτιας καθ'εαφτο ζοι μετόπυ, μα δεν ένιοσε φόβο—όλι γιρο ίσαν γνοστι, ι διικιτες ι ίδιι, ι κόκινι στρατιότες, ι κυβέντες ι ίδιες, τα χορατα για το ταγίνι, για τα άσκιμα παπύτσια· κε όλα φένοντε τόσον απλα, τόσο σινιθιζμένα, τόσο έφκολα.

— Στα γιμνάσια ίταν χιρότερα—σκέφτονταν ο Πέτιας κιτόντας προσεχτικα τι νέα περικικλοσια.

Το σοβετικο σίνταγμα το Οριολ, που κατίχε το μέτοπο, θα πίγενε στιν εφεδρία, κε καρτερύσε το σίνταγμα τις Τύλας νἄρθι να το αντικαταστίσι. Πριχυ να ξεφορτοθι όλο το σίνταγμα, ι ανιχνεφτες τυ Ζότοφ γνορίζονταν με τις θέσες, φρόντιζαν να πάρυν πλιροφορίες για τον εχτρο, μαθένανε τα κατατόπια. Ι άσπρι στιν όρα δε φένονταν. Τα δικά-μας τα τμίματα ίχαν ιποχορίσι αρκετα, απομακρίνθικαν απτυς άσπρυς κε κίνι τυς χάσανε απτα μάτια-τυς.

Ιρθε το επιτελίο· αμέσος καλέσανε το Ζότοφ στο διικιτι.

— Πρέπι να κςεδιαλίνυμε—ιπε κίνος δίχος πρόλογο—πιά άςπρα τμίματα βρίςκυντε αντίκρι-μας, πόςα ίνε, πιά ίνε ι διάθεςί-τυς, αν έχυν πολυς ακςιοματικυς, αν βρίςκυντε ανάμεςα ςτυς ςτρατιότες κινιτοπιιμένι, απο πιά μέρι ίνε. . . . Μἄλα λόγια καταλαβένις κε μονάχος-ςυ. Σίφονα με τις πλιροφορίες πυ έχυμε. . . .

Ο διικιτις άρχιςε να δίχνι με το δάχτιλο πάνο ςε χάρτι πυ ίταν ζογραφιζμένος με διάφορες μολιβιες.

— Να εδο. Μπορι κε εδο. . .

Τα μάτια τυ Ζότοφ παρακολυθύςαν το δάχτιλο τυ διικιτι. Κατάλαβε.

— Μπορο να φίγο;

— Μπορίτε, ςίντροφε! Πιόνα θα ςτίλετε;

— Ο ίδιος θα πάγο, ςίντροφε διικιτι, ίνε ςπυδέο.

— Καλι επιτιχία!

. . . .

— Πέτια ετιμάςυ, ίπε τυ Κλιυτςαρεβ ο Ζότοφ αμα επέςτρεπςε. Πίρα μαχιτικι εντολι.

Ο Πέτιας κοκίνιςε απο ιπεριφάνια.

— Πότε μπάρμπα;

— Μόλις θα χαράκςι, θα φίγομε. Τί να περιμένομε.

— Κε τι θα πάρομε μαζί-μας!

— Τί να πάρυμε! Τυφέκια κε πακςιμάδια αν βρίςκυντε.

ΣΕ ΑΝΙΧΝΕΠΣΙ!

Τα κςιμερόματα ο Ζότοφ μαζι με το νέο-τυ ςίντροφο ετιμάςτικαν για τιν ανίχνεπςι. Δεν ίχε φέκςι, όταν

βγίκαν πια απτο χοριο. Εκανε κρίο. Επεφτε χιόνι. Ο Ζότοφ κε ο Πέτιας πίγεναν δίχος να βιάζοντε. Ιχαν περπατίςι πια διο όρες κι άφιςαν πίςο-τυς διο χοριυδάκια. Ζίγοναν ςἕνα μεγάλο χοριο. Ο Ζότοφ διάλεκςε τιν πιο χαμιλι κε φτοχικια καλίβα κε χτίπιςε ςτο παράθιρο. Κανένας δεν απάντιςε. Ιςτερα απο 2-3 λεφτα κςαναχτίπιςε, αφτι τι φορα πιο δινατα. Φάνικε πίςο απτο τςάμι ένα πρόςοπο με γένια.

Πίος ίνε;

Ι ανιχνεφτες παρακολυθύςαν προςεχτικα το ιπιχο.

— Ανικςε παπυ, „δικί-μας" ίνε, απάντιςε ο Ζότοφ ςιγα, κρίβοντας το τυφέκι. Γνοςτι ίνε. Ανικςέ-μας να ζεςταθύμε.

Πίςο απτο παράθιρο ακύονταν πολίορα περπατίματα. Στο τέλος άνικςε ι πόρτα.

— Καλα! Μπάτε!

ι ανιχνεφτες μπίκαν.

— Μι ανάδις—ίπεν ο Ζότοφ—βλέποντας πος ο γέρος αρχίζι να διορθόνι τι λαμπίτςα-τυ. Θα φυμάρυμε απόνα τςιγάρο, θα ζεσταθύμε, κε πάλι δρόμο.

Εςτριπςε ένα τςιγάρο ο Ζότοφ.

— Πιί ίταν εδο;

— Περάςανε το πρωι, απάντιςε ίςιχα ο χορικος, μαντέβοντας τί άνθροπι κάθυντε αντίκρι-τυ. Στο χοριο δε ςταματίςανε.

— Κε πια ίνε ι ιδέα-ςυ παπυ; πυ βρίςκοντε τόρα;

— Θαρο πος πρέπι νἄνε στο Σβιρίτοβο. Εκί βρίςκυντε ι μεγάλι-τυς. Χτες ο ανεπςιός-μυ πίγε στο Σβιρίτοβο κε λέι πος έχι πάρα-πολυς απο δάφτυς.

— Πιί ίνε πιο πολι, ι ακςιοματικι, ίτε...

— Κε τύτι κε κίνι. Κι ακςιομιτικι κε στρατιότες —κύνιςε το χέρι-τυ ο γέρος, κε ίπε με παράπανο—Κε τί κάνυν ι δικί-ςας; Δεν βαςταν τα κότςα-ςας.

— Δεν ίνε πυ δεν βαςταν τα κότςα-μας, παπυ. Ακόμα δεν έχυν κανονιςτι όλα, κε ι δυλια δεν ίνε πολι ςίγυρι. Επιτα ίμαςτε τόρα απαςκολιμενι στο Υραλ. Αμα λίγο κςεμπερδέπςυμε απο κι, τότε θα φτάςυν ι δίναμες κε για δο.

— Θα φτάςυν, θα φτάςυν. Μα όςπυ να ετιμαςτίτε εςις, απο μας εδο δε θα μίνι γερο κομάτι. Ε ε ε χ!

— Για πές-μυ παπυ, πος να πάι κανένας ςάφτο το χοριο, δίχος να πέςι στα χέρια-τυς.

— Εφκολο πράμα. Οχτο βέρςτια απέχι. Θα ςας βγάλο απτο χοριο κε θα ςας δίκςο το δρόμο... Μονάχα

διόκςτε-τυς, για όνομα τυ θευ. . . μι μας αφίςετε εδο. . .
Ο γέρος έριξςε στυς όμυς-τυ ενα μεςογύνι κε βγίκε αφτιν καλίβα μαζι με το Ζότοφ κε τον Πέτια.

Φτάςανε ος τιν άκρι τυ χοριυ. Εκι ο γέρος τυς έδιξςε τι διέφθιςι όπυ βρίςκετε το χοριο Σδιρίτοδο. Μια φορα ακόμα εφκίθικε να διόκςυν τυς άςπρυς κε προιδοπίιςε „στιν τρίτι καλίβα απτ' „αριστερα" βρίςκετε „δικός-μας ανθροπος":

— Δίχος καμια ιποψία μπορίτε να πάτε ς'αφτόνα. Το λένε Ιάκοβο. Ετςι κε πέςτε-τυ. Μας έστιλε ο παπυς ο Οπροςιμ.

Στιν άκρι τυ χοριυ ςτέκονταν το πιροβολικο

Πέραςαν τα μεςάνιχτα. Μὄλο πυ ίταν πια αργα, το χοριο Σδιρίτοδο ίταν ακόμα φοτιζμένο. Ο Ζότοφ μέτριςε προςεχτικα τις καλίβες προς τ' αριςτερα όπος ιπόδιξςε ο γέρος κε κιτόντας γίρο, αναριχίθικε στο παράθιρο τις τρίτις καλίβας. Μέςα στιν καλίβα ίταν ςκοτινα.

— Να πάρι ο διάολος!—βλαστίμισε ο Ζότοφ— δεν άλαχσα στυ γέρυ το στρατιοτικο μανδία με άλο χοριάτικο παλτο.

Αφισε τον Πέτια να περιμένι στιν αβλι κι ο ίδιος σιγα-σιγα χτίπισε στο παράθιρο.

— Πιος ίνε;— ρότισε απο μέσα μια βραχνιαζμένι φονι.

— Ανιχσε Ιάκοβε.

Ακύστικαν σίρτα-φέρτα πίσο στιν πόρτα κε σε λίγο φάνικε απτιν πόρτα το μύτρο ενος χοριάτι πυ κίταχσε προσεχτικα στιν αβλι.

— Πιός ίνε; Τί θέλετε;

— Απτον παπυ Οπροσιμ ερχόμαστε. Ινε κανένας μέσα;

— Ιτανε τι νίχτα. Μα εδο κε διο όρες φίγανε.

— Πα να πι μπορύμε να μπύμε. Μια λεχσύλα έχυμε να συ πύμε.

Μπίκαν.

— Πός τα περνάτε; Τί γένικαν ι άσπρι;

— Ι άσπρι; Τι μέρα περάσανε απο δο ένα σορο απο δάφτυς.

Να, εδο κε διο όρες φίγανε απο μένα ι πιροβολιτες.

— Μίνανε ακόμα πολι;

— Μίνανε. Πόσι όμος, δεν χσέρο. Ολι-τυς ίνε αμίλιτι.

— Πός να το μάθυμε;

— Μίτε κ'εγο δε χσέρο. Θα σας μπερδέπσο, ότι κε να πο.

Απτιν πρότι στιγμι μας κιτύςανε στραβα. Φένετε, κάπια λέρα θα τυς πςιθίριςε κατι-τι για μένα . . . κιόλι τι μέρα δεν πολιφενόμυνα στα μάτια-τυς. . . Στάςυ! Νά τι μπορι να γίνι! Εχυμε εδο ένα σακάτι.. Ιςος νἄνε καλίτερο να τον προςκαλέξυμε. Δικό-μας πεδι ίνε.

— Μια κ'ίνε ετςι φόνακςε-τον.

Ο χορικος βγίκε.

Ο Ζότοφ προςκάλεςε στιν καλίβα τον Πέτρο.

— Κάτι θα βγι, φένετε—πςιθίριςε.

Ο χορικος γίριςε με τι ςινοδία ενος μονόφθαλμυ σακάτι.

— Νά λιπον, Νικίτα Σεργέιτς, ο σίντροφος απο δο ενδιαφέρετε να μάθι, τί γίνετε σε μας.

Ο σακάτις έκςιςε το κεφάλι-τυ

— Ολι σίντροφι ίνε τόρα. Μόλις μιλας όμος μ'ενα τέτιο σίντροφο, σε κυβαλαν στο φρύραρχο κε σε σπάνυν τα κόκαλα στο κςίλο. Δεν ίςε προβοκάτορας;—αρότιςε ανιχτα κιτόντας το Ζότοφ στα μάτια.

— Τρελάθικες; — ερεθίςθικε ο Ζότοφ.

— Καλα, καλα. Μια φορα θα πεθένι κανένας, χοράτεπςε ο μονόφθαλμος. Το λιπον, πυ λες τ' αδέρφι, εδο κε τρις μέρες άρχισαν να μας έρχοντε στο χοριο. Μόλις φίγατε εςις ίρθαν αφτι απο πίςο-σας. Στιν αρχι το ιπικο, ι κοζάκι. Αφτι, φιλαράκο-μυ, ίνε κόζμος σταθερος—δε μπορις να πις τςιμυδια μαζί-τυς, κι ύτε ν'αρπάκςις μια λέκςι. Αρχισα μαζί-τυς έτςι κι αλιος· μα ένας απ' αφτυς με κατέβασε μια καμτςικια στι ράχι. Ος τόρα με τζόζι. Δε μΰμινε πια διάθεςι για κυβέντες, γιατι

όσο κε νάμε μονόφθαλμος—τόνα-μυ το μάτι το βγάλανε ι γερμανι—θέλο να ζίσο. Αργότερα πέρασαν διο σιντάγματα τυ πεζικυ· ολάκερι μέρα στριφογιρνύσαν. Αργότερα βγίκε ανάμεσά-τυς φασαρία. Φέρανε στο επιτελίο 30 στρατιότες κε τυς δίρανε στα γερα. Το βράδι φίγανε κε τα διο σιντάγματα. Το πιροβολικό-τυς ίταν 20 κανόνια. Ακύστε-τα κε βάλτε-τα σκυλαρίκια στ' αφτιάσας. Κι αφτι αμίλιτι ίσαν. Μα έτσι μιλύσαν ανάμεσά-τυς, ότι πίραν το Ορελ ότι προχορυν παρακάτο κε ότι τραβαν ίσια στι Μόσχα. Το πάρσιμο τις Τύλας, όπος λένε ίνε πεχνίδι γιαφτυς. Κοντα στι Μόσχα θα χριαστι ν' ακονίσυμε τα δόντια. Νά τί λεγανε.

—Στο πεζικο τί ομιλίες ίχανε, ρότισε ο Ζότοφ.

— Το πεζικο κσέρις-δα. Αμέσος χτιπα στο μάτι, πος εκι βρίσκοντε μαζομένα πολα αδέρφια-μας. Μα ι ακσιοματικι... το καμτσίκι στιν ιμερίσια διάτακσι. Ιμπορο να σας πο, πος μόνο με το καμτσίκι διεφθίνυν. Κε τόρα μπορις μόνος-συ να καταλάβις τί ίδυς ομιλίες μπορυν νάνε ίστερα απο τέτιο φέρσιμο: Μας ανάνκάζυν κε πάμε στον πόλεμο. Αν δεν ίταν ι βία, δε θα πολεμύσαμε.

Α νε, κσέχασα. Το επιτελίο τις μεραρχίας, ίτε τυ σόματος, μνίσκι. Ολα τ' άλα προχορυν προς τα εμπρος.

Ο Ζότοφ άκυε προσεχτικα, κάπυ-κάπυ διάκοφτε τι διίγισι με ερότισες: αν θιμάτε τον αριθμο το στρατιοτικον τμιμάτον, πος ονόμαζαν ι στρατιότες τυς ακσιοματικυς με τα ονοματεπόνιμα-τυς, τί κυβέντες ίχαν με τυς άλυς χοριάτες. Ο μονόφθαλμος σινκέντρονε σινιδιτα τι μνίμι-τυ, θιμύνταν κε με προθιμία τα μετάδιδε στο Ζότοφ.

Σινομίλισαν πολι κερο.

— Εφχαριστο, σίντροφε—ίπε στο τέλος ο Ζότοφ—σπίνκοντας δινατα το χέρι τυ μονόφθαλμυ.— Κσέρις πια εκδύλεπσι προσέφερες στυς εργαζόμενυς;

— Κε τί μάφτο, σάστισε ο μονόφθαλμος. Δεν ίνε δα κε μεγάλι δυλια... Αργότερα κσανα πέρασε· μπορι νάχο τίποτα νεότερα να συ μεταδόσο.

— Θἄρθο, σίντροφε, θἄρθο.

ΠΙΣΟ

Δίχος να περιμένυν τα κσιμερόματα, ο Πετιας κι ο Ζότοφ μπίκαν στο δρόμο, για να γιρίσυν πίσο. Στις τέσερις το προι ίχανε στάσι στο χοριο, όπυ ίχανε κυβεντιάσι με το γέρο-Οπροσιμ.

Μα στα μισοσκότινα σκόνταπσαν πάνο σε στρατιοτικα αμάκσια πυ στεκόνταν μπροστα στιν καλίβα. Στ' αμάκσια πάνο με δισκολία διαβάζονταν ι επιγραφι „2-ο σίνταγμα, ονόματος τυ στρατιγυ Αλεκσέεφ.“

— Ι αλεκσέεφτσι ίνε, πυ να τυς πάρι ο διάβολος τον πατερα κε τι μάνα—πσιθίρισε ο Ζότοφ. Δίναμι στα πόδια. Αρκετες πλιροφορίες έχυμε μαζόκσι.

Ος το μέρος πυ στέκονταν το σίνταγμα, τυς μνίσκανε δέκα βέρστια.

Να επιστρέπσυν ος τα κσιμερόματα ίταν δίσκολο. Μολατάφτα ο Ζότοφ έβαλε τα δινατά-τυ να φτάσι στον κερο.

Περπατίσανε μόνο 4 βέρστια· άκσαφνα τι σιγαλια τυ κσιμερόματος διάκοπσαν πιροβολιζμι. Ι άσπρι πιροβολιτες κσίπνισαν κε τραβύσαν κατα τι θέσι πυ στέκον-

ταν το ςίνταγμα τις Τύλας. Ιςτερα απτον προτο πιροβολιζμο ακύςτικε δέφτερος... τρίτος... Σε λίγο ακύςτικε κ' ι απάντιςι τυ ςοβετικυ πιροβολιζμυ. Ι κόκινι τυς φιλοδορύςαν με το ίδιο νόμιζμα.

Αργίςαμε Πέτια—μυρμόριςε ο Ζότοφ—να μι μας τριπίςυν τυς ςκύφυς-μας.

Ο πιροβολιζμος ολοένα κε δινάμονε. Φένονταν πος ι άςπρι πέραςαν ςε επίθεςι. Αμα κςιμέροςε πέραςαν μπροςτα απτυς ανιχνεφτες 2 ςιντάγματα τυ πεζικυ τον άςπρον κε διεφθίνονταν ςτο ςτρατόπεδο τον κόκινον. Ι κίνιςι-τυς φένονταν όπος μέςα ςτιν απαλάμι. Το πιροβολικο βαρύςε αδιάκοπα το χοριο, πυ βρίςκονταν πίςο απτις θέςις τυ ςιντάγματος τις Τύλας. Το χοριο κέονταν. Τα πιροβόλα τον κόκινον χτιπύςαν αδιάκοπα τυς άςπρυς.

Μπαρμπα Ζότοφ! Μπάρμπα Ζότοφ! ψιθίριςε άκςαφνα ο Πέτιας κε τράβικςε το Ζότοφ απτο μανίκι. Κίτα πίςο! Το ιπικο έρχετε ίςια πάνο-μας.

Δίο ίλες ιπικυ ςαν αςτραπι ερχόντανε απο πίςο κε φένονταν πος κάνανε επίθεςι ςτις θέςες τον κόκινον.

— Στάβλάκι μέςα φόνακςε ο Ζότοφ πέφτοντας πρύμιτα. Απλόςυ πάνο ςτο αβλάκι κε τςιμυδια!

Το ιπικο πλιςίαζε ςαν αςτραπι, μεγάλονε μπρος ςτα μάτια.

Ο Ζοτοφ κι ο Πέτιας παρακολυθύςαν προςεχτικα απτο αβλάκι.

— Τυς κερατάδες, περικικλόνυν τιν αριςτερι πτέριγα-μας, βλαςτίμιςε ο Ζότοφ ςτ' αφτι τυ ςιντρόφυ-τυ.

Ι κόκινι το μιρίςτικαν με τον κερο.

Τα πολιβόλα άνιξαν φοτια στα μύτρα τον άσπρον καβαλάριδον. Σα βροχι πέφτανε τα βόλια πάνο-τυς.

Τα βόλια πετύσαν πάνο απτα κεφάλια τυ Ζότοφ κε τυ Πέτια. Απλόθικαν πιο πολι στι γι' μα απτα μάτια-τυς δε βγάζανε το ιπικο.

— Ετσι, έτσι, βαράτε-τυς τα σκιλια — πσιθίριζε με θρίαμβο ο Ζότοφ βλέποντας, πος το άσπρο ιπικο σταμάτισε τι φόρα-τυ. Πέρασε ένα λεπτο, δέφτερο . . . ι άσπρι ιποχόρισαν. Ι ανιχτεφτές-μας ανάσαναν βαθια, μα να προχορίσυν πιο πέρα ίταν αδίνατο: ξιμέροσε, έφεξε πια κι ο ίλιος ανέτιλε.

— Θα ίνε ανάνκι να σερνόμαστε πάνο στι γι, ίπε ο Ζότοβ. Γαντσόνοντας με τα δάχτιλα τιν παγομένι γι, ι διο ανιχνεφτες σέρνονταν προς τι διέφθισι τυ σινταγματός-τυς.

Το άσπρο ιπικο προχορύσε ξανα προς τι διέφθισε τυ σιντάγματος τις Τύλας.

Προσεχτικα, φροντίζοντας να μι σικόσυν το κεφάλι απτ' αβλάκι, σιγα-σιγα, βίμα προς βίμα, προχορύσαν σερνάμενι ο Ζότοφ κε ο Πέτιας.

Ι διέφθισι πυ πίρανε, έπρεπε να τυς οδιγίσι στιν αριστερι πτέριγα τις χτεσινις θέσις τυ σιντάγματος τις Τύλας. Μα πιός βρίσκονταν σίμερα σάφτες τις θέσες, κανένας δε μπορύσε να το πι.

Μια όρα σερνόντυσαν πάνο στιν χιλιά-τυς. Σταματίσανε για να ρίξυν μια ματια γίρο.

Ο Ζότοφ με το πεπιραμένο το μάτι-τυ ίδε με μιας, πος σταμάτισε ι επίθεσι τυ άσπρυ ιπικυ. Τα πολι—

βόλα του σοβετικου σιντάγματος σπάσανε τις γραμες τον άσπρον.

— Βαράτε-τυς, τα σκιλια, επαναλάβενε ο Ζότοφ τρίβοντας τα μυδιαζμένα απτιν παγονια χέρια-του.

Μόλις φτάσανε ι διο ανιχνεφτες μες το δάσος, απλόθικαν πάνο σένα σορο φίλα. Το δάσος βρίσκονταν στιν πάντα, παράμερα απτι θέσι τον άσπρον. Γιάφτο ι διο ανιχνεφτες βγάλανε απτο σακί-τυς πακσιμάδια, ένα κυτι κονσέρβα κε τσίμπισαν.

Ο άμεσος κίντινος σάν-πος πέρασε.

Ο Ζότοφ άρχισε τιν κυβέντα.

— Τα βλέπις πός πρέπι να πάι κανένας στιν ανίχνεψι — μάθενε τυ Πέτια. Το πρότο πυ χριάζετε ίνε το θάρος, το δέφτερο ι παρατιριτικότιτα, κε το τρίτο ι επιδεκσιότιτα να διαλέκσις με πιόνα να πιάσις κυβέντα. Αν άκσαφνα μπέναμε στο χοριο, κε δίχος να το σκεφτύμε χονόμασταν στιν πρότι καλίβα πυ θα τίχενε μπρος-μας, μπορύσαμε ίσος να πέσυμε πάνο σε κάπιο κυλάκο κε τότε κσεγράπσέ-μας πια. Πρέπι να μπι κανένας στιν πιο φτοχικια καλίβα. Εδο ι επιτιχία ίνε πάντα εκσασφαλιζμένι. Αν θάνε ανάνκι να πάι κάπιος άλι φορα, θα στίλο το δίχος άλο εσένα, κε κιτα να μι με ντροπιάσις. Τί λες, θα τα καταφέρις, γιά όχι;

— Θα το καταφέρο, μπάρπα Ζότοφ, νάσε σίγυρος. Τόρα έμαθα. Στιν αρχι κάπος δίσκολα μύρχονταν, μα τόρα σινίθισα. Οταν το ιπικο ίρχονταν κατα-πάνο-μας πος νο στο πο φοβίθικα. Μα αργότερα κατάλαβα πος δεν ίνε δίσκολο σ'ένα πολιβόλο να φυβερίσι ολάκερο ιπικο.

— Βέβεα, σιντροφάκο-μυ, το πολιβόλο ίνε μεγάλο πράμα.

Πρέπι μονάχα να κσέρις να το χρισιμοπιις. Κε τόρα, φτάνι πυ φλιαρίσαμε. Κσεκυραστίκαμε αρκετα. Δρόμο τόρα.

Ο Ζότοφ κι ο Πέτιας τράβικσαν παρακάτο, μα δεν μπόρεσαν να μπυν στο Μανίχινο. Μέσα στο χοριο πιγενοέρχονταν στρατιότες με επομίδες. Στυς δρόμυς καπνίζαν ι φοτιες για τα στρατιοτικα καζάνια.

Πλάι στέκυνταν σορο τυφέκια στι σιρα, ακυμπιζμένα τέσαρα-τέσαρα. Στιν άκρι τυ χοριυ μένανε τ'αμάκσια τυ πιροβολικυ.

— Ε Πέτια, ίπε ο Ζότοφ, νιόθοντας πος το σίνταγμά-τυς ίχε φίγι. Ι δυλια βρόμισε ολότελα. Γίρνα τα χαλινάρια πίσο, τ'αδέρφι κε μεταβολι προς το δάσος.

Δίχος πολες δισκολίες φτάσανε στιν προιγύμενι θέσι-τυς.

Εδο χάνανε ι διό-τυς πολεμικο σιβύλιο.

— Ι δικί·μας, σιντροφάκο μυ, θα ιποχόρισαν, κε φένετε πος ιποχόρισαν προς το Οριολ—πύ αλυ; Τόρα ο διικιτις τυ σιντάγματος κι ο κομισάρος λογαριάζυν πος ίμαστε κρεμαζμένι σε κάπιο δέντρο. Κε δεν καρτεραν πια τις πλιροφορίες-μας.

Γιαφτο πρέπι με καθε τρόπο να μπύμε στο Οριολ γιατι ι πλιροφορίες πΰχομε, ίνε πολι σπυδέες. Το ζίτιμα ίνε, πός να μπύμε δίχος να μας δυτίκσυν. Κε αν μας βυτίκσυν, κσέρις πύ θάνε ι θέσι-μας; Νά πὺ! Κι

ο Ζότοφ έδιξε τιν κορφι μιας λέφκας. Θα μας κρεμάξυν. Για ν'αποφίγυμε τέτια έκβασι, ας σκεφτύμε τί να κάνυμε παραπέρα.

— Μπάρπα Ζότοφ—ίπε με διλία ο Πέτιας—δε μπορύμε μίπος να πάμε, όπος σίμερα, παράμερα πέντια βέρστια, πάνο στα κυφόματα, τ'αβλάκια κε τις χαράδρες; Ετσι δεν πιστέβο να μπύμε στα χέρια.

— Πάνο στα κυφόματα κε τις χαράδρες... Μπορι βέβεα να γίνι κ'έτσι. Μα ι άσπρι δεν κάνυνε τιν επίθεσι απ'όνα μέρος μόνο. Δίχος άλο προχορυν κι απο κίνι τι μερια. Εδο, τ'αδερφι, νά τι πρέπι να κάνυμε! Θα προχορίσυμε όσο μπορύμε μέσα απτο δάσος,κε παρέκι θα δύμε. Αν θάνε δινατο να προχορίσυμε παραπέρα, καλα· αν όχι θα ξενιχτίσυμε κάπυ...

Προχόρισαν 3 βέρστια μέσα στο δάσος. Μόλις βγίκαν στ'ανιχτα, ίδαν πος απτα δεξια κι απτα ζερβια προχορύσαν κολόνες στρατιοτικον τμιμάτον. Το πιροβολικο πίγενε πίσο αρτις κολόνες κι αφτο τυς έδοσε να καταλάβυν, πος αφτι πυ πάνε, ινε άσπρι: ι κόκινι ιποχορύσαν· κε γιαφτο αν ίσαν κόκινι, θάπρεπε το πιροβολικο να πάι απομπρος.

Ανανκάστικαν να περιμένυν όσπυ να νιχτόσι.

Μπίκαν πιο βαθια στο δάσος, χόθικαν σε ξερα φίλα κε κιμιθίκαν. Πριχυ να κιμιθυν, τσίμπισαν κάτι απ'ότι ίχε μίνι στα σακιά-τυς κε τράβιχαν προς το Οριολ Το μακρινο φος τυ ιλεχτρικυ τις πολιτίας τυς έδιχνε το δρόμο.

ΣΤΟ ΟΡΙΟΛ

Ο Πέτιας, κυραζμένος απτα γεγονότα τις μέρας, σέρνονταν μάλον παρα περπατόςε πίςο απτο Ζότοφ, φροντίζοντας να μι μένι πίςο. Ιτανε παρακυραζμένος. Κοντα στιν πολιτία ίχε ένα χοριυδάκι. Μόλις φτάςανε ι ανιχνεφτες ς'αφτο το χοριυδάκι, σταματίςανε κε πλαγιάςανε στι γις. Γίρο απλόνονταν σιγαλια.

Ο Ζότοφ άφιςε τον Πέτια να τον περιμένι κε πίρε μια-μια τις καλίβες. Αμα έφταςε σε μια καλίβα, όπυ άναβε φοτια, σταμάτιςε κε κίτακςε απτο παράθιρο. Γίρο στο τραπέζι κάθονταν κάμποσι στρατίοτες με επομίδες.

—Πρέπι να το δίνομε δρόμο σκέφτονταν ο ανιχνεφτις. Παςπατέβοντας με τα πόδια στα σκοτινα, χτίπιςε ένα πεταμένο κοντα στιν καλίβα κάδο, πυ κίλιςε με κρότο. Απο κάπυ αλίχτιςε ένα σκιλι.

Φοβύμενος μίπος προδόσι τον Πέτια, ο Ζότοφ έτρεκςε στο αντικρινο το μέρος.

Στις γιτονικες καλίβες τρίκςανε ι πόρτες κε ανάπςανε φοτιες. Αρχιςε θόριβος.

Ο Ζότοφ τόρικςε στα πόδια, μα μόλις επίλθε ισιχία ίστερα απο λίγα λεφτα, έκανε το γίρο τυ χοριυ κε γίριςε κοντα στον Πέτια.

— Ι άςπρι, πεδί-μυ. Φένετε πος βρίςκοντε σε κάθε τρίπα κοντα στο Οριολ. Ας ίμαςτε πιο προςεχτικι, ίςος να βρύμε κάπυ ελέφθερι τρίπα, για να κατορθόςυμε να μπύμε στιν πόλι.

Προχορύςαν αργα βίμα, προς βίμα, έκαναν μεγάλυς κίκλυς στα επικίνδινα σιμία, κάποτε σταματύςαν για πολι

κερο, ακροάζυνταν ςτον κάθε κρότο. Μ' αφτο τον τρόπο επλιςίαςαν ςτιν πολιτία. Μα πρι να μπυν ςτιν πόλι, πέςανε ςε μια ομάδα ανθρόπον με ςτρατιοτικυς μανδίες. Ι ςτρατιότες ίςαν πιομένι.

— Πλάγιαςε—διάταξε ο Ζότοφ, κε κρίδικεν ςένα χαντάκι πίςο απτον αμαξιτο δρόμο.

Ι μεθιζμένι παρέα πέραςε πλάι. Στο χαντάκι, μέςα ςτα παγομένα λιμνάζοντα νερα, πάγοςε απτον κρίο ο Ζοτοφ. Κι ο Πέτιας δεν ίταν καλίτερα με τον τριμένο ςτρατιοτικο μανδία κε τα βαρια τριμένα ιποδίματα.

Τράβιξαν παρακάτο, ζεςτένοντας με τιν ανάςα-τυς τα παγομένα χέρια-τυς. Στιν αρχι τις πολιτίας ςταμάτιςαν κοντα ς'ένα μεγάλο ςπίτι, πυ ςτέκυνταν ολομόναχο, κάπος παράμερα.

— Ας μπύμε-ίπε ο Ζότοφ—όχι όμος εκι, μα εδο ς'αφτο το καλιβάκι ςτιν αβλι.Δίχος άλο εδο ζι ο θιρορος. Θα κάτςυμε, θα ζεςταθύμε.

Ο Ζότοφ χτίπιςε ςτιν καλίβα τυ θιρορυ. Κανένας δεν έδοςε απάντιςι. Ο Ζότοφ ςκύντιςε τιν πόρτα, κε μπίκαν μέςα. Κανένας δεν ίταν μέςα.

— Θαβμάςια. Κςεντίςυ Πέτια, ζεςτάςυ,—κίτα, κςεπάγιαςες ολάκερος.

Ο νεαρος ανιχτεφτις απλόθικε φαρδις — πλατις ςτο πάτομα, Ο Ζότοφ εβγαλε το μανδία-τυ, τόριξε ςτον εβνούμενο-τυ, κι ο ίδιος έκατςε κοντα ςτο τραπέζι κε κίταζε απτο παράθιρο το τί γίνονταν ςτο μεγάλο ςπίτι.

Τί διάβολο, πύ πεςαμε; — ςκέφτονταν.

Κατάλαβε πύ βρίςκυνταν, άμα ίδε να μπι ένας ςτρατιότις τις ιπιρεςίας με γαλόνια, πυ καλπάζοντας ίρθε ος τι ςκάλα κε βιαςτικα-βιαςτικα ανέβικε.

— Πέςαμε ίςια ςτιν πίςα—ςκέφτονταν ο Ζότοφ κε ςτάβροςε τα χέρια-τυ, κάνοντας ςιμπέραζμα πος πρέπι γρίγορα να κςεφίγυν απτιν παγίδα, πυ πέςανε άθελα-τυς.

Μα το πάθος τυ ανιχνεφτι ιπερνίκιςε το φόβο.

Οςο ζεςτένονταν, ο Ζότοφ ολοένα κε πιο κςεκάθαρα κατάςτρονε το πλάνο τις παραπέρα δράςις, κε άμα ίδε ςτο ςέτι ένα μιςογύνι πυ κάπιος ίχε πετάκςι ίτε κςεχάςι, με μιας αποφάςιςε τι θα κάνι παρακάτο.

Σ' ένα λεφτο φόρεςε το μιςογύνι, έχοςε ος τα μάτια τιν παπάχα-τυ, πυ δεν ίχε διαφορα απο κίνι πυ φορύςαν ςτον αςπρο ςτρατο, κε βγίκε ςτιν αβλι, αφυ πίρε ςτα χέρια-τυ ένα φτιάρι, πυ ςτέκονταν εκι ςτι γονία.

Ο Κλυτζαρεβ ζεςτάθικε κε κιμόνταν βαθια.

Αφυ επιθεόριςε ςτιν αβλι τιν κάθε γονία, ο Ζότοφ ζίγοςε πιο κοντα ςτο μεγάλο χτίριο, πυ φάνικε πος ίταν γιμνάςιο.

Στις παράδοςες ενκατεςτάθικε το επιτελίο τις άςπρις ςτρατιας· φένονταν ι άνθροπι πυ πιγενοέρχονταν ςτα μιςοςκότινα.

Στον προθάλαμο κιμύνταν ι ςτρατιότες τις ιπιρεςίας, ι αμακςάδες.

Στο αναπαφτίριο άναβε ζοιρι φοτια κε πάνο ςτο τραπέζι εβραζε το ςαμοβαρ. Γίρο ςτο τραπέζι κάθονταν ένας χοντρος ςτρατιγος, κάπιος πολίτικα φορεμένος κε κάμποςι νέι ακςιοματικι.

Ο Ζότοφ προσεχτικα μπίκε στον προθάλαμο απλόθικε στο πάτομα πλάι στυς αμακςάδες κε τυς στρατιότες τις ιπιρεςίας κι άρχιςε να δίνι ακρόαςι στιν κυβέντα πυ γίνονταν στο αναπαφτίριο.

— Δε θα ςας ανιςιχίςυμε για πολι κερο, κίριε διεφθιντι.

Στο αναπαφτίρι έβραζε το ςαμοβαρ

— Εφταςε ος το Ζότοφ το πάςο τυ στρατιγυ απτο αναπαφτίριο. Το πρωι θα κςεδιαλίνομε τα πράματα, θα μας κάνυν αναφορα πόςο μακρια φίγανε ι κόκινι κε πολι πιθανο να τραβίκςυμε αμέςος παραπέρα. Τι μέρα τυ αγιΝικολάυ πρέπι νάμαστε στι Μόςχα—ο αρχιστράτιγος διάτακςε κίνι τιν ιμέρα να κάνυμε πανιγιρικι λιτυργία στο μιτροπολιτικο ναο τις κιμίςεος.

— Δόκςα το θεο, επιτέλυς — ακύστικε ι γέρικι φονι τυ διεφθιντι.

— Ι μπολσσεβίκι τσακίστικαν, φέβγυν· παντυ άρχισαν στάσες ανάμεσα στυς πολσεβίκυς — σινέχιζε ο στρατιγος. Βέβεα ο πλιθιζμος τις Μόσχας περιμένι με ανιπομονισία τον ερχομό-μας.

Ο διεφθιντις κάτι-τι κσαναίπε, μα ο Ζότοφ δεν άκυσε. Αργότερα κσανα ακύστικε το σερνόμενο γέλιο τυ στρατιγυ:

— Μι ανισιχίτε, εδο δε θα τολμίσυν να κσεμιτίσυν... Θα σας αφίσυμε εδο φρυρα με το σινταγματάρχι Σίλοφ.

Αν έχετε καμια πλιροφορία για τυς πολσεβίκυς ίτε γενικα για σιμπαθύντας, μεταδόστε-τυς αμέσος σ'αφτόνα το σινταγματάρχι.

Απτο γιτονικο δομάτιο, όπυ ίχε ενκατασταθι το επιτελίο, έτρεκσε βιαστικα ένας νέος ακσιοματικος με τιλεγράφιμα στο χέρι κε παρολίγον να ρίκσι το Ζότοφ πυ τυ έφραζε το δρόμο. Ο ανιχνεφτις εδιπλασίασε τιν προσοχί-τυ.

— Εκσοχότατε, ι τελεφτέα αναφορα: ι πολσεβίκι άδιασαν το βορινο μέρος τυ Οριολ στις 23 ι όρα. Τόρα βρίσκυντε σε απόστασι 10 βερστιον προς βοραν απτιν πόλι.

Τα τμίματα τυ ιπικυ δεν χάνυν τιν επαφι-μαζι-τυς.

Απτο επιτελίο τις στρατιας διατάζυν να αφίσυμε στο Οριολ φρυρα απο 2 σιντάγματα, κε τ' άλα τμίματα να σινεχίσυν ενεργιτικι επίθεσι ενάντια στυς μπολσσεβίκυς κε να βγύμε απτιν πόλι όχι αργότερα απτο προι. Ετίμασα διαταγι στυς διικιτες τον τμιμάτον να ετιμαστυν για τιν επίθεσι.

— Καλα, λοχαγε, δόςτε να ιπογράπςο... Μα πέςτε-μυ, δεν ακύετε τίποτε εδο ςτιν πολιτία για τυς μπολςςεβίκυς;

— Μάλιςτα, εκςοχότατε. Εμινε ολότελα άθιχτι μια μεγάλι αποθίκι πολεμοφοδίον, με μεγάλι παρακαταθίκι φιςίνκια κε πόμπες· πυ θα μας επιτρέπςι να ςιμπλιρόςομε τα κιβότιά-μας. Κε εκςον αφτο, εκςοχότατε, παράλιπςα να αναφέρο, ότι ι πολςεβίκι ςτο πανικόβλιτο φεβγιό-τυς δεν πρόκαναν να πετάκςυν ςτον αέρα το γιοφίρι, πυ μας δίνι τι δινατότιτα να μεταφέρυμε αμέςος προς τα εδο τα θορακομένα τρένα.

— Θαβμάσια. Φροντίςτε να ιπάρχι έμπιςτι φρυρα ςτο γιοφίρι κε ςτιν αποθίκι πολεμοφοδίον.

— Στας διαταγάς-ςας, εκςοχότατε. Εδοςα οδιγίες να αλάκςυν τι φρυρα, επιδι πάρθικαν πλιροφορίες απτο ςινταγμάρχι Σίλοφ, ότι ςτι φρυρα τις αποθίκις δεν ίνε εβνοικα τα πράματα. Βρίςκοντε εκι ςιμπαθύντες κε γενικα ίποπτι.

— Καλα, καλα, ας τυς καθαρίςυν....

Ο Ζότοφ ςιγα-ςιγα βγίκε ςτιν αβλι, περιδιάβαςε ανάμεςα ςτάμάκςια κε τύς αμακςάδες πυ άρχιςαν να ζέβγυνε, κε με το πιο αμέριμνο ίφος διεφθίνθικε δίχος να βιάζετε προς το ςπιτάκι τυ θιρορυ. Σκύντιςε τον Πέτια, τον κςίπνιςε κε τυ διιγίθικε τί ίδε κε τί ακυςε ςτο μεγάλο ςπίτι.

— Τόρα παλικάρι-μυ, το πρόβλιμά-μας ίνε κςεκάθαρο—τυ κςίγιςε: τόρα ίνε πιο διςκολο να βγύμε απτιν πόλι παρότι ίταν να μπύμε. Γιαφτο ας αςχολιθύμε με κατι-τι άλο ςτιν πόλι. Εμπρος, λιπον, ας αδιάςυμε τι γονία, πριχο να μας βάλυν ςτο χέρι.

Ι ΑΠΟΘΙΚΙ

Στα κσιμερόματα απτο σκολιο βγίκε ένας χοριάτις ντιμένος σκιζμένο πρόβιο μισογύνι, μεγάλι παπάχα. Πίσο-τυ πίγενε τρικλίζοντας μια γινέκα, σκεπαζμένι σχεδον ος τα μάτια με σσάλι-φένονταν άροστι.

Στο δρόμο πιγενοέρχονταν αμάκσια τυ πιροβολικυ, περιδιάβαζαν ι στρατιότες σε αναζίτισι τροφίμον.

Απτις αβλες ακύονταν χλιμίντριζμα αλόγον. Κάπυ-κάπυ άρχισαν κλεπσιες. Ι πόλι ίχε όπσι καταχτιμένι.

Περνόντας απτο ένα πεζοδρόμιο στο άλο ο χορικος ζίγοσε ένα αμακσα:

— Πες-μυ σε παρακαλο, πατριότι, πος να φτάσο στιν αποθίκι — ρότισε. Ο αντρας αφτινις εδο, δυλέβι στιν αποθίκι. . . Απο χτες ίρθαμε σάφτι τιν πολιτία, μα μίπος μποριs να κσεμιτίσις μάφτυς τυς πιροβολιζμυς...

— Θα πάρις το δρόμο Κίεφσκι κε θα πας ος το τέλος, απο κι θα γιρίσις στο δρόμο Αλενικόφσκι, κε κι κάπιονα θα ροτίσις— τυ εκσίγισε ο αμακσας—μα δεν πιστέβο να βρίτε κανένα εκι. Οπιος δύλεβε στυς πολσε-βίκυς, τόδοσε δρόμο προπολυ. . .

— Μα κίνος ίνε κινιτοπιιμένος—γιατί να φίγι. Κ' ι γινέκα ίνε άροστι, πρεπι νάμπι στο νοσοκομίο. . . Πυ λες, ο αντρας-τις έγραπσε πος μπορι να το καταφέρι να τι βάζι εδο στο νοσοκομίο. . . Μια κι περίμενε τι γινέκα-τυ, δε μπορύσε να φίγι, πατριότι.

— Μπορι κι να περιμένι, κατα πος λες—χαμο-γέλασε ο αμακσας.

Ι αποθίκι τον πολεμοφοδίον αποτελύνταν απο κάμποσες κςίλινες παράνκες—πυ στον κερο τυ πολέμυ φίλαγαν τυς εχμαλότυς. Γίρο, γίρο ι αποθίκι ίταν φραγμένι με ςιρματοπλέγματα κε φρυρύνταν καλα. Παντυ γιρνύςαν οπλιζμένι φρυρι.

— Ε, πατριότι, πύ μπορο να δο το Ναχότκιν;—-πλιςίαςε στιν αποθίκι ο χορικος πυ ίδαμε πιο πάνο με τιν κυκυλομένι γινέκα—κινιτοπιιμένος... Πός μπορο να τονε δο, πατριότι;

— Πιο Ναχότκιν πςάλις αφτυ, γέρο; Δεν κςέρο κανένα τέτιο. Απο χτες μόνο βρίςκυμε στι φρυρα..... Πάνε να ροτίςις στο γραφίο.

— Πύ να πάγο στο γραφίο, μια κε δεν κςέρο. Θα μπο μέςα κε δε θα βρο τιν άκρι. Τελεφτέα, λες, ς'εβάλανε;

— Θἄνε μιςο μερόνιχτο· πρέπι να με κςέχαςαν ίτε κε ίςος νἄφιγαν....

— Δε ςε ροτο πόσες όρες φιλάγις. Σε ροτο αν ιπιρετας απο πολι κερο στιν αποθίκι.

— Μόλις με κςέγραπςαν απτο νοςοκομίο, μἔςτιλαν εδο στιν αποθίκι. Λένε τόρα θα μας κάνυν αλαγι ι άςπρι. Για μένα όλο το ίδιο κάνι..... Πάνε στο γραφίο, μπάρμπα.... Δεν κάνι να μιλο μαζί-ςυ.

— Τι να γένι Μαρία, πρέπι να πάμε στο γραφίο—ίπε ο χορικος κε ιποβαςτάζοντας τι γινέκα στο χέρι διεφθίνθικαν στο γραφίο.

— Περίμενε εδο Πέτια—ίπεν ο χορικος τις γινέκας ςιγα, πριν να φτάςυν στο γραφίο, κι ο ίδιος θαρετα εβιμάτιςε προς το ςπίτι.

— Στο γραφίο ο ςτρατιότις πυ ίταν τις ιπιρεςίας δεν άφινε το χορικο νάνίκςι το στόμα-τυ.

— Για πιό δέμονα ςυ χριάζοντε ι Ναχότκινι, αφυ κάθε ςτιγμι μπορυν νάρθυν ι άςπρι... Φίγανε όπυ μπόρεςε ο καθένας κε ι Ναχότκιν κε ι Ογλιάτκιν...

— Κε πος γίνετε πατριότι, ι φρυρί-ςας ςτέκοντε.

— Μονάχα ι βλάκες ςτέκοντε, ι έκςιπνι προ πολυ φίγανε...

— Αχ θεέ-μυ, κε τί να κάνο εγο τόρα—ςταβροςε τα χέρια-τυ ο χορικος — κε ςι πατριότι, ςκέφτεςε να το ςκάςις; Φένετε πος ετιμάζεςε να πάρις τα πόδια ςτυς όμυς-ςυ. Κε θα κάνις καλι δυλια, να ςυ πο...

— Κε πύ μπορις να φίγις τόρα; Φίγε να ςε δο.

Ο ςτρατιότις τις ιπιρεςίας με λίςα άρπακςε το τιλέφονο έδοςε θιμομένα τον αριθμο ενος τιλεφόνυ κι άρχιςε να μιλα.

— Δε μπορο να περιμένο, κανένας δεν ίνε δο, όλι τόςκαςαν, κε γο τόρα θα φίγο. Δέφτερο μερόνιχτο ςέρνομε δο μέςα. Ελάτε γρίγορα, αλιότικα φέβγο. Το επίθετό-μυ. Κε τί δέμονα ςας χριάζετε το επίθετό-μυ; Καλα... καλα το επίθετό-μυ ίνε Ναχότκιν.

— Έχις δίκιο, γέρο-μυ—πέτακςε το τιλέφονο ο ςτρατιότις τις ιπιρεςίας — πρέπι κε γο να το ςκάςο.

— Φίγε, φίγε, πατριότι, τι θα κάτςις να κάνις εδο,—ίπε ο χορικος.—Μα δίχος άλο θα έχις κάπιες άδιες για να μπι κανένας ςτιν αποθίκι... Να μυ τις έδινες...

— Μίπος κίςε προβοκάτορας; — κάρφοςε πάνο-τυ τα μάτια-τυ ο ςτρατιότις τις ιπιρεςίας.

— Οχί, δεν ίμε προβοκάτορας, ίμε απλύςτατα απτυς κόκινυς. . .

— Απ τυς κόκινυς;—γύρλοςε ο άλος τα μάτια-τυ, κι αργότερα κυνόντας αποφαςιςτικα τα χέρια-τυ —να ςε πάρι ο διάβολος, όπιος κε νάςε, εγο θα το ςκάςο, κι ας γίνι ότι γίνι.

Πύ μπορο να δο το Ναχότκιν, πατριότι;

Αρχιςε να σκίζι κάτι χαρτια κε κςανα αποτάθικε στο χορικο:

— Νάτι, μπάρμπα... Αν ίςε απτυς κόκινυς, κ'εδο στο γραφίο έχομε κάμποςα πεδια απτυς κόκινυς... Θα τυς πο για ςένα, κι ότι θέλυν ας κάνυν. Εγο μαζίςας δυλια δεν έχο. Θα σκεφτο για τον εαφτό-μυ.

Ιςτερα απο λεπτο κςίπνιςε τυς κιμιζμένυς κόκινυς στρατιότες στο πλαινο δομάτιο, βλαστιμόντας λιςαζμένα.

Διο παλικάρια φάνικαν στιν πόρτα. Ο στρατιότις τις ιπιρεςίας τυς σκύντιςε προς το μέρος-τυ χορικυ.

— Να, πάρε τυς δικύς-ςυ!

— Κε πιος ίςε ςι μπάρμπα;—ρότιςε ο ένας με διςπιςτία το χορικο.

— Πιός ίμε; να ίμε ο θίος τυ Ναχότκιν—χαμογέλαςε κε με μιας πρόςτεςε ςοβαρα—το λιπον, πεδια, ελάτε να μιλίςυμε, κερο πολι λίγο έχυμε.

— Ιμυνα στο επιτελίο—άρχιςε, μόλις έφιγε ο στρατιότις τς ιπιρεςίας — ακροάστικα κριφα, πος εδο θάρθι νέα φρυρα για να φρυρίςι τιν αποθίκι. Μα πρέπι ι αςπρι να μιν πάρυν απο δο τίποτε. Καταλαβένετε; τι-πο-τε! Κε για να γίνι έτςι, πρέπι αφτι τιν αποθίκι να τι φυ... φυ...

— Μα επιτέλυς πές-μας, μπάρμπα πιος ίςε στάλίθια—εκςακολύθιςεν επίμονα να ροτα ένας κόκινος στρατιότις—να μιλάμε μαζί-ςυ κε να μι κςέρυμε πιός ίςε; καταλαβένις κε ςι...

— Πιός ίμε; Ιμε αρχιγος τυ ανιχνεφτικυ τμίματος τυ ςοβετικυ ςιντάγματος τις Τύλας.

Ο χορικος κςεκύμποςε το μιςογύνι-τυ κε έδιxςε το ςιμάδι κομαντίρυ πάνο ςε τριμένι κόκινι τενία.

— Τόρα ι δυλια αλάζι. Μπορύμε να μιλίςυμε. Βέβεα ίνε καλα να μι βρυν τίποτα ι άςπρι εδο, μα να το τινάκςυμε ςτον αέρα τι μέρα ίνε δίςκολο. . .Πρέπι να δοκιμάςυμε τι νίχτα. . .

— Κε πος ςε λένε ςίντροφε;

— Πέ-με απλα Ζότιτζ.

— Νά τι να κάνυμε Ζότιτζ. Ας το ςκάςυμε ςτιν όρα απο δο, κε ςτο δρόμο τα λέμε. Κε το βράδι εδο...

Στο ςκοτάδι τις νίχτας τέςερις ςκιες πλιςίαςαν ςτιν αποθίκι. Ι διο ίχαν ςακια ςτι ράχι-τυς.

Ι άςπρι φρυρα κρίφτικε ςτις γονιες, γιατι φοβύντανε ςτα ςκοτινα ςε νέο μέρος. Το ιλεχτρικο ίτε μόνο-τυ χάλαςε, ίτε κάπιος το χάλαςε. Ι αποθίκι βιθίςτικε ςτο ςκοτάδι. Αμα πλιςίαςαν ι τέςερις ςκιες ςτα ςιρματοπλέγματα ςταμάτιςαν, βάλανε κάτο τα ςακια. Ι μια ςκια άρχιςε κατι να παςπατέβι κάτο απτο ςίρμα.

— Να εδο αφιςα το ςίρμα — θιμύμε καλα. Μα πύντο ; Α . . . α νά-το ! Δόςτε το ςακι. Ενοςέ τα . . . .

Προςεχτικα, ιδεμι μπορύμε να ςκαρόςυμε πριν τιν όρα δυλιες με φύντες . . . . .

Στο ςίρμα κόλιςαν φιτίλι κε ςακι με εχριχτικες ίλες.

— Ο ένας ας μίνι εδο . . . . Εμις θα πάμε ςτ' άλα . . . . Μονάχα να προςέκςετε να δόςετε φοτια όλι μαζι με το ςιμάδι. Αμα θα δίτε τι ρακέτα αμέςος να δόςετε φοτια, κ' ίςτερα απο δο με τα βόλια.

Ι ςκιες ςκορπίςτικαν ςε διάφορα μέρι.

— Ετιμα; — γίριςε ο ένας ς' όλα τα μέρι, πυ ςαν ςκιμένες ι άλες ςκιες κε ροτύςε τον καθένα χοριςτα.

— Ετιμα· — απάντιςαν παντυ.

— Εμπρος, δίνο το ςιμάδι.

Ι ςκια έδγαλε απτιν τςέπι ρακέτα τυ χεριυ. Πςιλα ςτον υρανο πετάχτικε ζοιρα ιποκίανο άςτρο κε θριματίζονταν, κε ίςτερα απο ένα λεπτο, τρις δινατες εκριχςες διατάραχςαν τιν ιςιχία τις πόλις πυ ίχαν καταλάδι ι άςπρι.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΤΙ ΓΡΑΜΙ ΤΟΝ ΑΣΠΡΟΝ

Τέςερις άνθροπι άνιγαν προςεχτικα δρόμο μέςα ςτο πιχτο ςκοτάδι πυ ίταν διθιζμένι ι πολιτία. Ιςαν ο Ζότοφ, ο Πέτιας κε διο κόκινι ςτρατιότες απτιν αποθίκι πολεμοφοδίον πυ ενόθικαν μαζί-τυς.

— Οπος φένετε έφκολα τι γλιτόςαμε — ίπε ο Ζότοφ αναςένοντας κάπος ελέφτερα μόλις δγίκαν απτιν πόλι κε αφίςανε αρκετα πίςο τις τελεφτέες καλίδες—. Τόρα τα μάτια-μας τέςερα να μι χάςυμε το δρόμο-μας. Αν ίχε άςτρα, θάταν έφκολο, μα ςτα ςκοτινα θάνε ανάνκι να δρύμε το δρόμο παςπατεφτα. Μυ φένετε πος εδο κάπυ, ςε απόςταςι διο δερςτιον, θάνε το χοριο Χαμίλοφκα. Αν το καταφέρυμε να πέςυμε εκι, θάνε καλα. Παρέκι πια δε χάνο το δρόμο-μυ. Σιγα κε να μι φυμάρι κανένας εδο γίρο μπορύμε ακόμα να πέςυμε με τα μύτρα πάνο ςε καμια περιπολία.

Προχορύσαν σιοπιλα, προσεχτικα, σταματόντας κάπυ-κάπυ για να ακροαστυν. Φτάσανε στι Χαμίλοφκα ίστερα απο πορία μιας όρας, γιατι απο επιφίλακσι ο Ζότοφ τυς οδίγισε απτα χοράφια κάνοντας μεγάλο κίκλο. Κσεκυράστικαν σ' ένα σκεπαζμένο μέρος, φύμαραν. Λογάριαζαν πος με το σκοτάδι ίνε καλίτερα παρα τι μέρα.

— Το πιο επικίνδινο θάνε πριν τα κσιμερόματα-έλεγε ο Ζότοφ—. Αν θα τα καταφέρυμε πριν τα κσιμερόματα να περάσυμε ανάμεσα απτις γραμες τον άσπρον ι ιπόθεσί-μας θάνε κερδιζμένι. Γιαφτο λίγο μόνο πρέπι να πλαγιάσυμε. Οσο για κσεκύραζμα, θα το σκεφτύμε τι μέρα.

Απτο χοριο ακύονταν αλιχτίματα σκιλιον.

Ο Ζότοφ άφισε τυς σιντρόφυς-τυ στιν άκρι τυ χοριυ κε εκσαφανίστικε μες στο σκοτάδι. Σε λίγο επέστρεψε, φέρνοντας τιν ίδισι, πος στο χοριο ίχε ενκατασταθι ένα μικρο απόσπαζμα τον άσπρον.

— Πάμε, πεδια, τι λέτε; έτιμες ίνε ι πόμπες;

Μπίκαν στο χοριο κε θαρετα χτίπισαν στιν πρότι καλίβα.

— Πίος ίνε;

— Φίλι,—απάντισε ο Ζότοφ.

— Περιπολία μίπος;

— Νε! Ο διικιτις εδο ινε;

— Κιμάτε. Τυς κόκινυς δεν ίδατε;

— Τυς ίδαμε... Κ'εσι τ' αδέρφι πιος ίσε;

— Ιμε τις ιπιρεςίας κοντα στιν εβγένιά-τυ, το διικιτι τυ λόχυ.

— Δε ςε ροτο γι αφτο... Καζάκος ίςε;

— Οχι. Απτυς κινιτοπιιμένυς ίμαςτε.

— Ελα πιο κοντα. Πες-μας πιος ακόμα ίνε στιν καλίβα;

— Εδο ίνε ο διικιτις τυ λόχυ — ο λοχαγος Αντρέεφ κε στιν άλι κάμαρι διο κατότερι ακςιοματικι.

Ι έκριχςες διατάραχςαν τιν ιςιχία τις πόλις.

Ο Ζότοφ σιόπισε για μια στιγμι, κε σε λίγο απομάκρινε αποφασιστικα το στρατιότι αππιν πόρτα.

— Μυ φένετε πος δεν ίνε καμια ανάνκι να γιρίσις πίσο στιν καλίβα πατριότι. . . . Θα μίνις μαζί-μας—κράτα-τονε Βασίλι. . . .

Πιάσανε το στρατιότι κε τον κρατύσαν απτα χέρια. Αφτος γύρλοσε τα μάτια-τυ.

— Τίποτε, τίποτε. . . . Μι φονάζις μονάχα, γιατι τότε θα δοκιμάσις τι λόνχι.

— Ι μπολσσεβίκι— πσιθίρισε φοβιζμένα ο στρατιότις.

— Νε ι μπολσσεβίκι. . . . Μονάχα εμις δε βαράμε τυς δικύς-μας, πυ βρίσκοντε με τυς άσπρυς απο ανοισία-τυς. . .

Για τυς ακσιοματικυς όμος θα σκεφτύμε.

Ο στρατιότις έτρεμε απτο το φόβο-τυ κε στέκονταν ο φυκαρας μισοζόντανος, μισοπεθαμένος.

— Εδο, Πέτια, έλα μαζί-μυ—ίπε ο Ζότοφ κε θαρετα μπίκε στιν καλίβα.

— Βρε σι γυρύνι — ακύστικε θιμομένι φονι απο μέσα—γιατι σέρνεσε αφτυ πέρα κε μ'εμποδίζις να κιμιθο. Θες να συ πετάκσο το παπύτσι στο κεφάλι;

— Σιγνόμι εβγενέστατε—τυ λέι ο Ζότοφ—θα σε ανισιχίσυμε κοματάκι, κ'ίστερα κσανακιμάσε. . . . έχις κερο. . . .

— Ι μπολσσεβίκι!—φόνακσε ο ακσιοματικος πιδόντας με τρόμο στα πόδια.

— Σιοπι!—φόναχσε ο Ζότοφ κε τυ κατάφερε μια γροθια στο γόνατο πυ τον έριχσε φαρδι-πλατι στο πάτομα.

— Τι ζόνι γρίγορα, Πέτια—έλεγε ο Ζότοφ κε σε λίγο με βραχνι φονι, απλομένος μόλο το σόμα πάνο στον αχσιοματικο—ας κάνι λίγι ιπομονι, ι εβγένιά-συ θα σινιθίσις.

— Πύ ίνε τα χαρτιά-συ —αρότισε άμα πια έδεσε τον αχσιοματικο, πυ απτο φόβο-τυ κιτρίνισε κε δε μπορύσε πολι-όρα να αρθρόσι λέχσι.

Ο αχσιοματικος με το κεφάλι-τυ έδιχσε μια πέτσινι τσάντα παραγιομάτι με χαρτια. Ο Ζότοφ έχριπσε τιν τσάντα με το ρεβόλβερ τυ αχσιοματικυ στον κόρφο-τυ, έριχσε μια ματια σ' όλα γίρο, κίταχσε κε κάτο απτο σέτι. . . .

— Τί κανόνια έχι το απόσπαζμά-σας;—ρότισε ο Ζότοφ το στρατιότι.

Διο πολιβόλα — απάντισε ο στρατιότις, πυ δε σινέφερε ακόμα απτο φόβο-τυ.

— Κε πύ βρίσκοντε;

- Στιν αβλι, πάνο σ' ένα αμάχσι.

— Πάνε μ' αφτο το παλικάρι,—διάταχσε ο Ζότοφ σ' ένα απτυς κόκινυς στρατιότες.—Να κυβαλίσομε μαζί-μας τα πιλοβόλα δε μπορύμε· κίτα λιπον να καταστρέπσις τα κλιδια, τις βίδες, έτσι πυ να καταντίσυν άχριστα να μι μπορυν να πιροβολίσυν... Κε γρίγορα....

— Κε τόρα τιν εβγένια-συ — ίπε αποτινόμενος στον αχσιοματικο πυ πλάγιαζε σφιχτοδεμένος κε δίχος να βγάλι λέχσι.

— Θάπρεπε να σε τριπίσυμε με τι λόνχι κε να σε καρφόσυμε στον τίχο, μα ίχες τίχι πυ δεν αντιστάθικες. Ας ίνε έτσι. Ζίσε κε θιμίσυ τυς μπολσσεβίκυς, ότι δε χτιπάνε κίνυς πυ πλαγιάζυν..

Ο κόκινος στρατιότις πυ ίχε πάι να φέρι σε αχριστία τα πολιβόλα επέστρεψε σε δέκα λεφτα, κρατόντας στα χέρια-τυ διο κλιδια πιλοβόλον.

Κάθετα προς το ιπικο τον άσπρον πυ έφεβγε ρίχνονταν ολάκερο απόσπαζμα καβαλάριδες

— Τόρα λιπον τα βγάλαμε πέρα — πρόφερε ο Ζότοφ τρίβοντας τα χέρια-τυ.

— Κι αφτόνα — δο τί να τον κάνυμε; — ρότισε τυς σιντρόφυς-τυ δίχνοντας το στρατιότι πυ ίταν στιν ιπιρεσία τυ ακσιοματικυ.

— Κι αφτόνε να δέςυμε — ςιβύλεπςε ο Πέτιας.

— Σοςτα.

Ο ςτρατιότις μόνος-τυ άπλοςε τα χέρια-τυ, εφχαριςτιμένος πυ τιν γλίτοςε έτςι φτινα απτυς „μπολςςεβικυς"

Ι ανιχνεφτες, αφυ πίραν τα κλιδια τον πιλοβόλον, τράβιχςαν παρα πέρα. Ακόμα δεν ίχε κςιμερόςι. Μέςα απτιν αρια προινι ομίχλι διάκριναν ένα μεγάλο χοριο.

Πίςο απτο δάςος φάνιχε έκςαφνα μια ομάδα καβαλάριδες.

— Δικί-μας νάνε άραγε, ίτε άςπρι;

— Απλοθίτε ςτι γι πεδια—φόναχςε ο Ζότοφ για κάθε ενδεχόμενο—ένας δέμονας μπορι να κςεδιακρίνι τι ίνε. Ι καβαλάριδες πλιςίαςαν γρίγορα. Μόλις φτάςανε ςε απόςταςι βολις απτυς ανιχνεφτες, ο Ζότοφ με το πεπιραμένο το μάτι-τυ διέκρινε επομίδες ακςιοματικυ ςτον πρότο καβαλάρι.

— Αςπρι ίνε πεδια — πςιθίριςε νάςτε έτιμι.

Ι καβαλάριδες άμα διέκριναν τυς ανιχνεφτες, ςταμάτιςαν, κάτι-τι πςιθίριςαν αναμεταχςί-τυς κε με γρίγορο καλπαζμο διεφθίνθικαν ςτο μέρος-τυς.

— Να πιροβολίςετε πάνο ςτο πρόςταγμα πυ θα δόςο!—ίπε ο Ζότοφ τυς ςιντρόφυς-τυ.

Οταν έμιναν πια διακόςια βίματα ος τυς καβαλάριδες, ο Ζότοφ έδοςε το πρόςταγμα.

— Στο κεφάλι τυ αλόγυ. . . . φοτια πεδια;

Αντίχισαν τέσερις πιροβολιζμι. Τρις καβαλάριδες πετάχτικαν χάμο στι γις, κε ένα άλογο γίρισε πίσο κε αφινίασε. Πίσο-τυ πίγαν κε τ'άλα.

— Τρεχάλα τόρα, εμπρος! — φόναχσε ο Ζότοφ.

Ι ανιχνεφτες δόσανε δίναμι στα πόδια κε τρέχανε στι διέφθισι τυ δάσυς. Μα δεν πρόκαναν να φτάσυν ος τιν άκρι τυ δάσυς, κε απο κι πρόβαλε μια χεράμακσα με πολιβόλο. Γίρο στο πολιβόλο στέκονταν σορος στρατιοτον τυ πεζικυ.

— Χαθίκαμε—σκέφτικε ο καθένας απτυς τέσερις ανιχτεφτες. Μα σινέβικε κάτι το παράκσενο, ι ομάδα αφτι πυ ίταν γίρο στα πολιβόλα δεν έδοσε καθόλυ προσοχι στυς ανιχτεφτες, έβγαλε βιαστικα το πολιβόλο κε το κανόνισε για να πιροβολίσι σε άλι μερια.

Ι ανιχτεφτες άθελα σταμάτισαν, κιτόντας γίρο, κε μετα 2-3 λεφτα τυς κσέφιγε στεναγμος ανακύφισις. Μακρια στιν πεδιάδα κάθετα προς στο ιπικο τον άσπρον πυ έφευγε, ρίχνονταν σκορπιζόμενο στο δρόμο ολάκερο απόσπαζμα καβαλάριδες. Κε πίσο-τυς μακρια, μόλις διακρινόμενα μέσα στιν ομίχλι κιμάτιζαν ολάκερα κίματα ιπικυ.

— Ι δικί-μας—φόναχσε ο Πέτιας με φονι πυ δεν έμιαζε διόλυ τι σινιθιζμένι-τυ φονι. Κε πίδιχσε απτι θέσι-τυ, κσεχνόντας πος σχεδον πλάι-τυ απλόνονταν ολάκερι εχτρικι αλισίδα.

— Πλάγιασε, πυ να σε πάρι ο διάβολος—φόναχσε άγρια ο Ζότοφ, πιάνοντάς-τον απτα πόδια—Ε! παλικάρι, τί επαθες;

Ο Πέτιας σοριάςτικε στι γις κε εςιοπύςε. Το πρόςοπό-τυ άκςαφνα χλόμιαςε κε ςάν-πος λίγνινε.

— Πέτια, Πέτενκα, τί επαθες;— στρεφογίριζε ολόγιρά-τυ με ανιςιχία ο Ζότοφ κςεχνόντας τον κίντινο —πλιγόθικες μίπος;

Ο πρόιν τςοπανάκος άνικςε τα μάτια-τυ κε χαμογέλαςε. Ιθελε να ςικόςι το δεκςι χέρι-τυ, μα δε ςικόνονταν.

— Στον όμο ςίντροφε Ζότοφ— ίπε ένας αππυς ανιχνεφτες, αφυ κίτακςε το στρατιοτικο μανδία τυ Πέτια —να κε ι τρίπα.

Σέκίνο το μέρος τυ μανδία κςεχίθικε έμα κε κοκίνιςε το μανίκι.

— Υυχ!— αναςτένακςε με χαρα ο Ζότοφ κε πάςκιζε να καταπίθι τον αγαπιμένο-τυ, πυ έκανε απόπιρα να ςικοθι.—πλάγιαςε, πλάγιαςε, μι ςτενοχορέβεςε ..

Σάφτο το αναμετακςι στιν άκρι τυ δάςυς γίνονταν λιςαζμένι μάχι. Ι άςπρι δε βάςτακςαν κε τα απομινάριάτυς ςίκοςαν πάνο τα χέρια. Σε λίγο πλιςίαςε τυς ανιχνεφτές-μας ο κόκινος κομαντίρος.

— Πιί ίςτε.

— Ι ανιχνεφτες τυ ςιντάγματος τις Τύλας.

Κςεκαθαρίςτικαν γλίγορα τα πράματα. Σε μιςι όρα κάτςανε τον πλιγομένο Πέτια σε ςέλα, πίςο απο ένα κόκινο καβαλάρι.

— Δεν ίνε τίποτε, Πέτενκα,—χοράτεβε ο Ζότοφ —θα ςυ μπαλόςυν τον όμο-ςυ ςε ένα λεφτο. Θα κςεκυραςτις. Κε τόρα πια παλικάρι-μυ ίςε βαφτιζμένος, πλιγομένος ςτι φοτια τυ πολέμυ... Μπράβο-ςυ.

ТІМІ 15 коп.

ЦЕНА 15 коп.